

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **L. H.,**
státní příslušnice Arménské republiky,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV-23301-5/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV-23301-5/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 1. 2017, č. j. OAM-2482-11/ZR-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití

rodiny. Současně podle § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovilo žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vytýká žalované, že se dostatečně nevypořádala s odvolací námitkou týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Tím dle žalobkyně porušila § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“).
3. Žalobkyně považuje rozhodnutí za zjevně nepřiměřené. Uvádí, že v České republice žije se svým manželem R. T. a nezletilou dcerou N. T., narozenou dne ..., kteří mají v České republice povolen trvalý pobyt. Dcera potřebuje neustálou péči, a je proto vyloučeno, aby se o ni staral pouze otec. Manžel zajišťuje rodinu zejména materiálně a žalobkyně o dceru osobně pečuje. Dále uvedla, že s manželem čekají další dítě. Vzájemné odloučení by bylo pro členy rodiny nemyslitelné. Žalobkyně namítá, že nespáchala závažný trestný čin, pro který by bylo nutné její rodinu takto sankcionovat. Trestný čin, jehož se dopustila, představoval jednorázový zkrat, nikdy předtím ani poté žádný trestný čin nespáchala. Poukazuje na to, že šlo o přečin krádeže, kdy způsobená škoda těsně přesahovala spodní hranici nezbytnou pro naplnění skutkové podstaty trestného činu. Chování žalobkyně tedy nebylo o mnoho závažnější než přestupek, který by nebyl spojen s takovouto sankcí. Způsobenou škodu nahradila a stanovená zkušební doba v délce 18 měsíců již uplynula. Žalobkyně je přesvědčena, že se ve zkušební době osvědčila. Žalobkyně též uvádí, že z důvodu těhotenství nemůže cestovat letadlem, a návrat do země původu by tak pro ni byl reálně neproveditelný. Namítá, že postup správních orgánů byl přepjatě formalistický. K tomu odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, a ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98. Dále cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, jehož závěry lze dle žalobkyně vztáhnout i na její případ. Žalobkyně poukazuje také na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, namítá, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba posuzovat nejen ve vztahu k ní, ale také ve vztahu k jejím rodinným příslušníkům. Dopady rozhodnutí je třeba jasně vymezit a následně poměřit s veřejným zájmem či nezákonným jednáním cizince. Dle žalobkyně žalovaná postupovala v rozporu s těmito požadavky.
4. Žalobkyně dále obecně namítá, že správní orgány porušily § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu.
5. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné s námitkami uplatněnými v odvolání, které řádně vypořádala. Dále upozornila na odůvodnění pozměňovacího návrhu ke sněmovnímu tisku č. 990, v němž se uvádí, že v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, se má obecně za to, že správní orgán přiměřenost neposuzuje, neboť posouzení provedl již předem zákonodárce. S ohledem na nejednotnou judikaturu byl doplněn § 174a zákona o pobytu

cizinců o výslovné ustanovení, podle něhož se přiměřenost dopadů posuzuje jen v případě, kdy tak výslovně stanoví zákon.

6. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované vyjádřila nesouhlas s tím, že by nebylo třeba zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť správní orgány jsou povinny dodržovat mezinárodní smlouvy, jimiž je Česká republika vázána. Povinnost posoudit přiměřenost dopadů dle žalobkyně vyplývá z čl. 8 Úmluvy, čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a z § 2 odst. 4 správního řádu. Doplnila, že dne 18. 10. 2018 se žalobkyni narodil syn N. T.. Tvzení, že trestný čin představoval jednorázový zkrat, dle žalobkyně dokládá předložený aktuální výpis z rejstříků trestů, v němž není uveden žádný záznam. Je tedy patrné, že žalobkyně se ve zkušební době osvědčila a došlo k zahlázení odsouzení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně byla držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 9. 12. 2015 do 8. 12. 2017.
9. Žalobkyně byla trestním příkazem Okresního soudu v K. ze dne 4. 8. 2016, č. j. 1 T 91/2016-80, uznána vinnou ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), jehož se dopustila tím, že dne 10. 7. 2016 v K. v obchodním domě T. odcizila z volného výběru v trestním příkazu specifikované zboží v celkové hodnotě 6 799,20 Kč, za což byla odsouzena k trestu odnětí svobody ve výměře 7 měsíců. Výkon trestu odnětí svobody byl podmíněně odložen na zkušební dobu ve výměře 18 měsíců. Současně bylo žalobkyni dle § 82 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), uloženo, aby dle svých sil nahradila způsobenou škodu. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla žalobkyni uložena povinnost nahradit poškozené T. S. Č. a.s. škodu ve výši 4 701,80 Kč. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 14. 9. 2016.
10. Ministerstvo oznámením ze dne 2. 11. 2016 doručeným dne 4. 11. 2016 žalobkyni oznámilo zahájení řízení ve věci zrušení platnosti dlouhodobého pobytu dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.
11. Žalobkyně byla prostřednictvím zmocněnce dne 30. 11. 2016 seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí.
12. Žalobkyně se vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí v podání ze dne 22. 12. 2016 doručeném ministerstvu dne 27. 12. 2016. Namítala, že zrušením povolení k pobytu by došlo k nepřiměřenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně a její rodiny ve smyslu Úmluvy. Rozhodnutí by bylo též v rozporu s nejlepším zájmem dítěte,

k němuž jsou správní orgány povinny přihlížet dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Poukazovala na to, že její manžel i dcera narozená dne 10. 9. 2016 mají v České republice povolen trvalý pobyt. Uvedla, že manžel žije v České republice již osm let a má zde vybudované zázemí. Žalobkyně by v případě zrušení povolení musela vycestovat z České republiky, a její dcera by tak byla odloučena od jednoho z rodičů. Žalobkyně by ji buď musela nechat v České republice s otcem, nebo ji vzít do Arménie a odloučit ji od otce. Dle žalobkyně by důsledky rozhodnutí byly zcela nepřiměřené důvodům pro zrušení povolení, a to zejména pro její dceru, která potřebuje péči obou rodičů. Trestný čin, za který byla odsouzena, dle žalobkyně nedosahuje takové společenské nebezpečnosti, aby mohl být za dané situace důvodem zrušení jejího povolení k pobytu. Uvedla, že šlo o jednorázové selhání, nikdy dříve ani poté se žádného protiprávního jednání nedopustila. Poukázala na to, že šlo o krádež zboží v obchodním domě v hodnotě 6 799 Kč.

13. Dne 6. 1. 2017 ministerstvo rozhodlo, že se ruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území České republiky podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění uvedlo, že mu nepřísluší se při rozhodování dle tohoto ustanovení zabývat dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně. K tomu odkázalo na rozsudek NSS č. j. 9 Azs 218/2015-51. Dle ministerstva žalobkyně ve vyjádření k podkladům neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly ministerstvu známy. Rodinné poměry žalobkyně ministerstvo prověřilo v cizineckém informačním systému. Žalobkyně měla v zájmu svém i své rodiny zvažovat důsledky svého jednání ve chvíli, kdy si vědomě přisvojila cizí věc. K odkazu na Úmluvu o právech dítěte konstatovalo, že situace nemusela nastat, pokud by žalobkyně dodržovala na území České republiky právní předpisy. Úmluva o právech dítěte nestanoví, že oba rodiče musí žít s dítětem v jednom státě. Předpokládá, že může dojít k oddělení dítěte od rodičů a pro tento případ požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Dle ministerstva je rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývala cizinka s uděleným povolením k dlouhodobému pobytu, která trestnou činností ohrožuje zákonem chráněný zájem společnosti. Žalobkyně svým protiprávním jednáním vyjádřila nedostatečný respekt k právnímu systému České republiky.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Namítala, že ministerstvo nezohlednilo, že trestný čin nedosahuje takového stupně společenské nebezpečnosti, aby bylo nutné zrušit platnost povolení k pobytu. Namítala, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba posuzovat vždy. Zopakovala, že zrušení platnosti povolení by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny, zejména nezletilé dcery. Uvedla, že manžel pracuje ve společnosti K. P. s.r.o. a dcera je velmi malá, v České republice podléhá očkování a není pro ni vhodné cestovat. Nemohou tedy vycestovat spolu s žalobkyní. V případě vycestování je žalobkyně nebude moci vidat, a dojde tak k přerušení kontaktů. Krátkodobé vízum nemusí být žalobkyni uděleno, a žalobkyně tedy nemá ani záruku, že bude moci dceru navštěvovat. Dle žalobkyně ministerstvo zohlednilo pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně a dostatečně nezohlednilo čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť v důsledku zrušení platnosti povolení dojde k přerušení kontaktů mezi dcerou a žalobkyní. Ačkoli podle čl. 10 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte může dojít k oddělení rodičů, má se jednat o výjimečné situace. Dítě má přitom právo udržovat osobní kontakt s oběma rodiči.
15. Žalovaná doplnila správní spis o výpis z evidence rejstříku trestů ze dne 23. 5. 2018, v němž bylo uvedeno odsouzení žalobkyně za výše uvedený trestný čin.

16. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Žalovaná neshledala odvolání důvodným. Uvedla, že zákon správním orgánům neukládá povinnost zkoumat charakter a závažnost trestného činu, za který byl cizinec odsouzen. Je ve veřejném zájmu, aby byl umožněn pobyt na území České republiky pouze těm cizincům, kteří úmyslně neporušují trestní předpisy, a tento zájem převažuje v posuzovaném případě nad zájmem žalobkyně. Uvedla, že novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. došlo k transpozici směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“), která stanoví okruh rodinných příslušníků, jimž lze povolit pobyt, avšak s výhradou dodržení podmínek stanovených v kapitole IV, která v čl. 6 zakotvuje možnost členských států žádost zamítnout. Žalovaná konstatovala, že směrnice o právu na sloučení rodiny požaduje posouzení přiměřenosti. Volný pohyb osob v rámci Evropské unie může být omezen z důvodu veřejného pořádku. Uvedla, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nepochybně naráží na soukromý a rodinný život žalobkyně. Dle žalované však veřejný zájem v tomto případě převažuje nad zájmem jednotlivce, neboť je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují její zákony a jejichž pobyt není v rozporu se zájmem České republiky. K tomu citovala rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101. K čl. 8 Úmluvy uvedla, že je v zájmu národní bezpečnosti, aby nebyl umožněn pobyt cizincům, kteří páchají úmyslnou trestnou činnost. Dále odkázala na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Asz 285/2014-39, podle něhož čl. 8 Úmluvy nezakládá všeobecný závazek státu respektovat volbu dotčených osob ohledně země společného pobytu. Konstatovala, že ministerstvo rozhodovalo podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto mu nepřislušelo zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. K tomu citovala rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85. Dále citovala rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Asz 147/2016-30, jehož závěry se dle žalované obdobně uplatní v projednávané věci. Doplnila, že žalobkyně má sice v České republice nejbližší rodinu, avšak do situace, která vedla ke zrušení povolení, se dostala sama svým úmyslným protiprávním jednáním. Až bude žalobkyně splňovat podmínky pro udělení dlouhodobého pobytového oprávnění, může podat znovu žádost o jeho vydání, neboť zrušení pobytu není správním vyhoštěním.

Posouzení žalobních bodů

17. Podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
19. Pro případy rušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců zákon povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života výslovně nestanoví.

20. Nelze ztrácet ze zřetele, že Česká republika je smluvní stranou Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
21. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i v rozhodnutí, u něhož to zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy, která je součástí právního řádu České republiky, má aplikační přednost před zákonem ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky a současně je přímo použitelná na jednotlivce, tudíž se jí lze účinně dovolávat v jakémkoli soudním i správním řízení.
22. NSS konstantně judikuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, ale vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, či ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31).
23. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, NSS konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“ V rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, NSS v návaznosti na výše uvedené uvedl, že „[p]odmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017.“ Obdobně NSS ve vztahu k rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců uzavřel, že je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3992/2020 Sb. NSS).

24. Uvedené závěry lze přiměřeně vztáhnout také na zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 391/2018-38).
25. Nelze přehlédnout, že § 46a zákona o pobytu cizinců provádí směrnici o právu na sloučení rodiny, která vychází z čl. 8 Úmluvy. Podle čl. 6 odst. 2 této směrnice mohou státy odejmout povolení k pobytu rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, přičemž při přijímání takového rozhodnutí musí vzít v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí. Podle čl. 17 berou členské státy náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou, odejmou povolení k pobytu či zamítnou prodloužení jeho doby platnosti nebo rozhodnou o navracení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejích rodinných příslušníků. Dle bodu 14 preambule může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 12. 12. 2019 ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18 vyložil, že příslušné orgány nemohou mít automaticky za to, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice o právu na sloučení rodiny, na základě pouhé skutečnosti, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení. Tyto orgány mohou prokázat, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, pouhým poukazem na okolnost, že byl odsouzen za spáchání trestného činu, pouze pokud má tento trestný čin takový stupeň závažnosti či takovou povahu, že je nutné vyloučit pobyt tohoto státního příslušníka na území dotyčného členského státu. Kromě toho musí před přijetím rozhodnutí na základě článku 6 uvedené směrnice provést v souladu s článkem 17 téže směrnice individuální posouzení situace dotyčné osoby.
26. V rozsudku č. j. 4 Azs 391/2018-38 NSS též vysvětlil, že zkoumání zásahu do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy není na místě odlišovat od přezkumu dle § 174a zákona o pobytu cizinců, který pouze stanoví demonstrativní výčet hledisek, k nimž je třeba při zkoumání dopadů do soukromého a rodinného života cizince přihlížet.
27. Soud dále připomíná, že „*přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce* (viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a v něm citovaný rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
28. Existuje bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v cizineckých věcech (z novější judikatury ESLP srovnej např. rozsudek ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39; rozsudek ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70; rozsudek ze dne 26. 4. 2007, *Konstantinov proti Nizozemsku*, stížnost č. 16351/03, § 52, či rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, § 57 až 58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959). Z judikatury NSS a ESLP vyplývá, že v cizineckých věcech musí být při posuzování

přiměřenosti brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu cizince a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, § 57-58). Tato kritéria byla sice vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně NSS je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu čl. 8 Úmluvy (viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Judikatura NSS rovněž potvrzuje, že při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území České republiky na základě samostatného pobytového oprávnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34).

29. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Tuto zásadu převzal do judikatury k čl. 8 Úmluvy ESLP (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, § 135). Nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (viz např. rozsudek ESLP ze dne 14. 1. 2016, *Mandet proti Francii*, č. 30955/12, § 56–57). Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. V takovém případě není dle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (viz rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména § 46 a 47 a prejudikatura tam citovaná).
30. Soud shrnuje, že s ohledem na výše uvedené nelze souhlasit s názorem žalované, že správní orgány se při rozhodování dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemohly přes uplatněné konkrétní námitky žalobkyně zabývat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků.
31. Za situace, kdy žalobkyně namítala nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte v průběhu správního řízení, a uvedla k tomu též konkrétní tvrzení, se měla žalovaná touto otázkou přezkoumatelným

způsobem zabývat bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců povinnost takového posouzení v tomto typu řízení výslovně neukládá.

32. Soud vycházejí z uvedených judikturních kritérií se předně zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není zatíženo vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti, a shledal, že v části týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků trpí napadené rozhodnutí nedostatkem důvodů v takovém rozsahu a intenzitě, jež je činí věcně nepřezkoumatelným.
33. Správní orgány se nezabývaly individuálním posouzením dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, včetně vlivu rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky (manžela a nezletilou dceru), kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění, ačkoli žalobkyně uplatnila konkrétní námitky, v nichž poukazovala zejména na věk nezletilé dcery a její závislost na péči rodičů, skutečnost, že manžel i dcera mají v České republice povolen trvalý pobyt, integraci manžela na území České republiky, délku jeho pobytu a zaměstnání. Správní orgány v napadeném ani v prvostupňovém rozhodnutí neposuzovaly nejlepší zájem dcery žalobkyně dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte vzhledem k okolnostem konkrétního případu [mj. vzhledem k věku dcery a míře její závislosti na péči rodičů, povaze a závažnosti dotčeného veřejného zájmu (národní bezpečnosti), včetně závažnosti konkrétního trestného činu, doby jeho spáchání či následného chování žalobkyně]. Správní orgány nepostupovaly v souladu s výše uvedenou judikaturou ESLP, neboť ze správních rozhodnutí neplyne, že by zájem nezletilé dcery žalobkyně učinily středobodem svého posuzování, přiznaly mu rozhodující význam, popsaly dopady do života nezletilé a posoudily, zda je takový případný zásah do práva na rodinný a soukromý život odůvodněn naléhavou společenskou potřebou. Správní orgány tedy přesvědčivě neodůvodnily, že rozhodnutí ve světle individuálních okolností případu skutečně odpovídá požadavku spravedlivé rovnováhy mezi protichůdnými zájmy.
34. Zcela obecné konstatování, že je ve veřejném zájmu České republiky, aby se na jejím území zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují její zákony, resp. že je v zájmu národní bezpečnosti, aby nebyl na území České republiky umožněn pobyt cizincům, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost, jakož i konstatování, že žalobkyně se do této situace dostala sama úmyslným protiprávním jednáním, nelze v projednávané věci považovat za dostatečné a přezkoumatelné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Takové odůvodnění je nepřipustně paušalizující a nesvědčící o provedení individuálního posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Za situace, kdy žalobkyně vznesla konkrétní námitky nepřiměřenosti rozhodnutí, nepostačí poukázat na typovou závažnost důvodu pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, resp. okolnost, že se cizinec do situace dostal svým protiprávním jednáním, ale je třeba vždy zvažovat konkrétní okolnosti. Nelze přehlédnout, že v případech rušení jiných pobytových oprávnění z obdobného důvodu zákon přezkum přiměřenosti výslovně předpokládá [zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie dle § 46b odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců či zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu dle § 46d odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Pokud by bylo třeba vždy upřednostnit veřejný zájem České republiky, aby na jejím území nebyl umožněn pobyt cizincům, kteří se dopustili úmyslného trestného činu, pak by byl zcela popřen smysl ustanovení, která předpokládají v takovém případě zkoumání přiměřenosti rozhodnutí o

zrušení pobytu. Nelze též přehlédnout, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně zákon výslovně předpokládá nutnost posoudit, zda je takové rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V projednávané věci přitom žalobkyně v řízení před správními orgány namítala, že rozhodnutí zasahuje do práv rodinných příslušníků (nezletilé dcery a manžela), kteří mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. V daném případě pak nemůže postačit ani odkaz na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, neboť okolnosti v něm posuzovaného případu byly podstatně odlišné, a proto nelze jeho závěry bez dalšího vztáhnout na projednávanou věc. Šlo o cizince, který se podílel na organizaci velké zločinecké skupiny obchodující s marihuanou a byl pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, který spáchal jako člen organizované skupiny ve značném rozsahu, podle § 283 odst. 1 a 2 písm. a) a c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let. NSS v uvedeném rozsudku konstatoval, že takové jednání typově jednoznačně dosahuje intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků. Žalovaná nikterak nevysvětlila, z jakého důvodu je na místě uvedený závěr obdobně vztáhnout na trestný čin dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kdy žalobkyně v obchodním domě odcizila zboží v hodnotě 6 799,20 Kč. Ani skutečnost, že žalobkyni nebylo uloženo správní vyhoštění, a může tedy po splnění všech podmínek opětovně požádat o vydání povolení, *a priori* nevylučuje možnost nepřiměřeného zásahu do práva na soukromý a rodinný život.

35. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, neboť v rozporu s čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte postrádá konkrétní posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, včetně posouzení nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobkyně ve světle individuálních okolností daného případu. Lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně a rodinných příslušníků. Námitka žalobkyně je důvodná. Soud za této situace nemohl přistoupit k věcnému přezkumu přiměřenosti, neboť mu nepřisluší nahrazovat činnost správních orgánů.
36. Pokud jde o obecné tvrzení žalobkyně o porušení § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu, soud je nepovažoval za řádně uplatněné samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se jimi nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. Soud vycházel z obsahu správního spisu, jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). S ohledem na vyslovený právní názor soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz žalobkyní

předloženými listinami, neboť se pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezabýval meritorním posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život.

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení. Náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně provedl v řízení tři účelné úkony právní služby ve smyslu dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku a sepsí repliky). Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 9 300 Kč. K odměně za právní služby byla přičtena náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby zřízené podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 10 200 Kč, ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Tato částka byla dále zvýšena o soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu